

lizacija, ki jo izpelje evalvacija kot praksa oblasti, iz akreditirane vednosti izključuje posameznike, skupine, pa tudi, kot smo videli, intelektualne dejavnosti, torej celotna disciplinarna polja. Normalizacijska evalvacija si tako ustvarja nasprotnike, celo sovražnike, ki jih je treba odstraniti, jih izničiti v samem redu vednosti. Slednji ni le prostor izražanja želje po spoznanju, brezinteresne želje po resnici, ampak tudi prostor konfrontacije in iger moči. Sovražnik je tisti, ki se upira, zavrača, ugovarja, torej tisti, ki se postavi po robu sistemu evalvacije. Treba je molčati. Odvzeta so mu vsa sredstva izražanja oziroma se mu jih vsaj poskuša odvzeti. Lahko si predstavljamo, kaj lahko iz tega izide: zaton in uničenje raziskovanja in univerze, katerih posledice ne bodo omejene na polje vednosti, ampak bodo mnogo širše.

Kaj pa nekateri triletni otroci? Smo že začeli ocenjevati njihovo potencialno nevarnost? Morda lahko med njimi najdemo bodoče akterje v znanstvenih uporih. Pametno bi jih bilo normalizirati že po prvih znakih.

Literatura

- Foucault, M. (2003). *Le pouvoir psychiatrique: Cours au Collège de France, 1973–1974*, Paris: Gallimard, Le Seuil.
- Foucault, M. (1999). *Les anormaux: Cours au Collège de France, 1974–1975*, Paris: Gallimard, Le Seuil.
- Weber, M. (1959). La vocation du savant. *Le savant et le politique*, Paris: Plon.

Prevedel Rok Benčin